

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5695/2025
22.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца Предузећа за финансијске услуге и консалтинг „EOS MATRIX“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Светлана Милошевић Анђелковић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Мишо Добријевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2773/24 од 24.10.2024. године, у седници одржаној 22.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2773/24 од 24.10.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2773/24 од 24.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 56/24 од 11.07.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца у целости. Ставом другим изреке, одбијен је приговор месне ненадлежности Основног суда у Зрењанину за поступање у овој правној ствари. Ставом трећим изреке, одлучено је да се одржава у целости на снази решење о извршењу Основног суда у Зрењанину ИИв 603/23 од 02.10.2023. године, којим је тужена, као извршни дужник обавезана да тужиоцу као извршном повериоцу исплати 2.803.104,02 динара са законском затезном каматом од 13.09.2023. године до исплате као и трошкове извршења у износу од 50.637,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати 146.315,52 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2773/24 од 24.10.2024. године, ставом првим изреке, жалба је делимично усвојена, делимично одбијена, а пресуда Основног суда у Зрењанину П 56/24 од 11.07.2024. године преиначена, тако што је укинута решење о извршењу Основног суда у Зрењанину ИИв 603/23 од 02.10.2023. године, у делу којим је тужена, као извршни дужник, обавезана да тужиоцу, као извршном повериоцу, исплати законску затезну камату на износ од 1.433.284,26 динара од 13.09.2023. године до исплате и у том делу тужбени захтев одбијен, док је у

преосталом побијаном непреиначеном делу пресуда потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе, разматрања правних питања у интересу грађана и потребе новог тумачења права.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужене. Побијана одлука је донета применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, а ревизијом тужене се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања при оцени приговора застарелости потраживања, што је без утицаја на одлучивање о посебној ревизији, имајући у виду да се застарелост цени у зависности од утврђене чињенице доспелости основног потраживања, јер је меница само средство обезбеђења за случај неиспуњења обавезе, што није разлог за изјављивање посебне ревизије на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревидент уз ревизију није доставио другачије одлуке судова донете у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету, у смислу потребе уједначавања судске праксе.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3 ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 28.09.2023. године, а вредност предмета спора је 2.803.104,02 динара.

С обзиром на то да се ради о спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић